

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Altman-Vlci.pdb

PDB Name: Vlci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vlci
Karel Altman
Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
<http://amber.zine.cz>

Z dálky se ozvalo vlčí vytí. Muž pozvedl hlavu. Do obličeje mu vítr šlehl hrst bílých krupiček, ostrých jak jehly. Rychle obrátil svůj zrak zpět k zemi. Snažil se nevnímat své okolí. Nohy, zabalené v kožešině a ovázané řemínky, střídaly jedna druhou, nepravidelně, jak se muž dral sněhem, do kterého se bořil až po kolena. Hluboké stopy okamžitě vítr zavál sněhem. Vánice zuřila naplno.

Podle vzhledu byl muž typickým severanem. Zpod kožené helmice mu vlály slámově žluté vlasy. Na tváři mu vyrůstal plnovous stejné barvy. Byl to obr a pod brněním, které měl navlečené na kožešinách šlo tušit svalnatou postavu. Silná obnažená stehna byla zrudlá mrazem, jak víchr nepřestával se svými ledovými útoky.

Byl jedním z mála těch, kteří vyvázli z říše na ledových pláních Raklonu. Byl nejspíš jediný, kdo přežil z královny osobní gardy. Neviděl zatím nikoho, kdo by se s ním z toho dostal. Celá královská družina byla pobita do posledního muže, vyjma jeho. Zachránilo se ještě několik obyčejných vojáků, kteří prchli dávno před tím, než padl král.

Už dávno odhodil štít. Snažil se dostat pryč od těch jatek. Pamatoval si, jak královské vojsko míjelo asi dvacet mil odtud jednu z horských vesnic. Armáda ji sice vyplnila, ale několik domů zůstalo ušetřeno řádění bojechtivých vojáků. Těch vojáků, kteří tam na Raklonu leží ve vlastní krvi a jejichž maso je trháno ostrými tesáky věčně hladových vlků.

Chtěl se dostat k těm několika domům dřív, než se k němu dostanou vlci. Cítil, jak mu s krví, která mu pomalu stékala po drátěné košili z rány na boku, ubývá síl. Krev se na zemi v mrazu okamžitě srážela. Ale vlci cítí krev i pod sněhem.

Bylo mu jedno, že prohrát tuto bitvu s Cimmeřany znamenalo prohrát vládu nad Severem. Byli to nezadržitelní ďáblové, kteří převálcovali jak říši krále Oswalda, tak i Zirské království. Nikdo je nedokázal zastavit. Byli to nefalšovaní barbaři, kteří neměli mít v dnešním civilizovaném světě žádnou šanci. A přeci se ty poslední kmeny v nezdolné Cimmerii spojily a vydaly se na pochod napříč zeměmi, které již dávno tyto barbarské ostrůvky minulosti zavrhly.

Jejich obrovské meče a dvoubřité sekery nemohlo nic zastavit. Prolamovaly zbranské pancíře i dlátské helmice. Zirské meče se lámaly při střetu s cimmerskou ocelí a ani lučištníci krále Oswalda nebyli schopni ublížit těmto černovlasým ďáblům s modrými očima. Modrýma jak chladná ocel.

Jen v poslední zemi Severu - Haglonu - zbývala armáda, která byla schopna postavit se barbarským hordám. Svět již dávno zapomněl na těžké a neohrabané zbraně svých předků a v armádách se již tradičně používalo krátkých a obratných mečů a dlouhých kopí. Lučištníci se stali již nedílnou součástí každého vojska. Těžká jízda, která většinou vše rozhodla již na začátku bitvy, se stala nepostradatelnou. Nic takového ale Cimmeřané nepoužívali a přeci již pod jejich zbraněmi kleslo několik skvělých armád.

Haglonská královská garda byla posledním oddílem ve vojsku, kde se ještě používaly těžké obouruční meče či oboustranné sekery. Králova garda však byla z většiny složena z válečníků, kteří pocházeli z Kaltských hor, kde se podobně jako v Cimmerii zachovalo pár vesnic, které se ani nikdo nikdy nesnažil dobýt a tak se k tmnějším obyvatelům zvyky Východu ani donést nemohly. Byli to stateční vojáci a pro svou sílu a oddanost se stali jádrem královny gardy.

Armáda Haglonu byla všeobecně uznávána jako jedna z nejlepších armád světa. To musel uznat každý, kdo se s ní utkal. Nikdo nepochyboval o její neporazitelnosti. A teď se válí na polích Raklonu a poslední zbytky této velké a skvělé armády prchají před zapomenutými barbary z Cimmerie.

Olaf, jak se přeživší gardista jmenoval, se zastavil a bezvládně padl do sněhu. Vítr okamžitě začal nafoukávat na jeho tělo vrstvy bílých útočníků. Chtělo se mu strašně spát. Nepodlehli. Pomalu vstal a snažil se klást jednu nohu vedle druhé a nezastavit se před zuřícím živlem. Hlavou mu proběhl celý průběh bitvy.

Haglonská armáda se zformovala do svého obvyklého seskupení a vyčkávala cimmerských hord. První řady tvořili kopiníci s dlouhými kopí. Stáli ve čtyřech řadách. Vojáci měli opřená svá kopí o ramena druhů v řadě před nimi. Za nimi přešlapoval prapor lučištníků. Těžká jízda se však bitvy nemohla zúčastnit. Z jednoho prostého důvodu. Žádná neexistovala.

Haglonský král poslal celou svou chloubu na pomoc králi Oswaldovi, který žádal o pomoc proti barbarům. Zpátky se vrátilo jen několik zubožených jezdců. Haglon přišel o svou těžkou údernou sílu.

Začala vánice. Vojáci mhouřili oči ve snaze rozpoznat cokoli před sebou. Zvědi, kteří byli vysláni prozkoumat pláň před

vojskem na nikoho nenarazili.

Král vyslal jeden z oddílů pěchoty, aby ještě jednou prohlédli bitevní pole. "Možná, že sa ta cháaska zalekla," zaslechl Olaf krále, jak říká důstojníkovi vedle sebe. Oddíl zmizel. Bílá masa ho pohltila. Najednou se ozval řev a bylo slyšet na sebe narážející ocel a chroptění raněných.

Nastalo znovu ticho. Armáda se začala pomalu vlnit. Vojáci se otáčeli jeden na druhého s nejistotou v očích.

Olaf si vzpomněl, jak křečovitě sevřel násadu své sekery. Snažil se uklidnit. Nikdo z vojáků nebyl zvyklý na nepřítele, který není vidět. Olaf se pomalu uklidňovat. Začal se ho zmocňovat příval bojovnosti. Cítil vzrušení z nadcházejícího boje.

Hluk větru byl ostře přerušen řevem z tisíců hrdel. Přestalo sněžit a na planinu zasvítilo slunce, jako by se bohové chtěli pokochat nadcházející bitvou. Proti sevřeným šikům Hagloňanů se řítily neuspořádané hordy obrů oděných v železe. Výnořovali se z pomalu sedajícího sněhu jako ty nejhorší noční můry. Byly jich tisíce. První z nich nesli mrtvá těla. Těla mrtvých Hagloňanů, ale i těla mrtvých druhů.

Olaf okamžitě pochopil, co s nimi zamýšlejí. Kopiníci představovali svými dlouhými zbraněmi ježka, který se brání zvědavému vlku. Každý útok musel na těchto bodlinách zákonitě ztroskotat. Cimmeřané ale nebyli tak naivní, aby se nechali napíchnout na nastavené zbraně. Tentokrát vlk nad ježkem vyžrál.

První z barbarů již doběhli až k hradbě z kopí. Mrtvá těla byla vrhána na hroty kopí. Pod tíhou těl se kopí lámala v dřevcích s hlasitým praskotem. Olafovi přeběhl mráz po zádech. Nebylo to zimou. Vojáci, kterým násady vydržely, začali své zbraně proti své vůli sklánět k zemi pod tíhou na hrotech nabodlých těl.

Barbaři vrazili do bezbranných řad jako lavina kamení řítícího se ze svahu. Strašná a nezadržitelná. Několik Cimmeřanů se nabodlo na některé z neskloněných kopí, ale jejich majitelé byli okamžitě zmasakrováni obrovskými meči černovlasých běsů.

Kopiníci byli zlikvidováni v tak krátkém okamžiku, že lučištníci neměli žádnou šanci zasáhnout do střetu. Byli zašlapáni do země v železe oděnými obry, kteří se vrhli v berserkerové zuřivosti proti semknutým štítům pěchoty. Tam se barbarský příliv na chvíli zarazil, ale jen do doby, kdy i ty praskly pod drtivými údery seker a mečů.

Modroocí ďáblové zasévali děs, hrůzu a smrt do řad nejlepší armády světa. Někteří z nich vůbec nepoužívali zbraně ze železa, ale mohutné dřevěné kyje, které si nic nezadaly s drtivostí barbarských mečů. Byli oblečení jak v těžké zbroji, tak i obyčejných kůžích. Vlčích kůžích. Běsnili a Hagloňané klesali pod jejich zuřivostí.

Netrvalo dlouho a první z Cimmeřanů se objevil před králem. Olaf si s obdivem uvědomil, že mu není víc jak osmnáct zim a přeci byl vyšší a mohutnější než kdokoli z králových gardy. Barbar se vrhl na nejbližšího gardistu a mečem mu rozpoltil štít, který mu stačil ještě voják nastavit. Ten neudržel rovnováhu a padl na zem, kde ho další drtivá rána zbavila všech starostí. To už se k nim prosekali další z barbarů.

Před Olafem se objevil mohutný obr se sekerou, oblečený od hlavy až k patě v železe. I přesto se Cimmeřan pohyboval s nebyvalou lehkostí. Sekery se střetly ve vzduchu. Jiskry odlétly a zbraně od sebe s třeskotem odskočily. Olafa ze srážky zabrněly ruce. Měl dojem, že vrazil do skály.

Barbar se ihned napřáhl k další ráně. Seveřan pochopil, že tuto ránu již nezastaví a instinktivně se přikrčil. Sekera ho minula jen o vlásek. Cimmeřan ztratil rovnováhu, jak ho sekera strhla za sebou, když nenašla svůj cíl. Olaf mu vrazil bodec své zbraně do žaludku. Rychle ucukl, když uviděl, jak obr vstává, jako by žádné zranění neutřil. Olaf s hrůzou hleděl na muže, který se k němu znovu blížil. Rozpřáhl se rozhodnut toho ďábla dorazit.

Nebylo to potřeba. Sáh před ním se barbarovy oči zatáhly blanou smrti a ten padl k zemi. Olaf si všiml, že na krále doráží jeden z barbarů ve vlčí kůži. Král se oháněl přelomeným mečem. Kyj drtil štít i s rukou, která ho držela. Olaf zasekl Cimmeřanovi sekeru do zad. Barbar se zhroutil do sněhu.

Král varovně vykřikl. Za Olafem stanuli další dva útočníci. Okamžitě uhnul. Jeden z nich se na něj vrhl a druhý zaútočil na krále. Cimmeřan se rozpřáhl mečem a švihl jím po seveřanově hlavě. Zbraň se svezla po nastavené seceře a sekla Olafa mírně do boku. Druhá rána mu vyrazila zbraň z rukou. Prohrál. V tom okamžiku se barbar před ním skácel, jak mu sekera jednoho z Olafových spolubojovníků rozpoltila lebku. Král vedle něj zachrčel.

Cimmeřanova sekera se zakousla hluboko do hrudního pancíře. Olaf se sehnul a uchopil jeden z ležících štítů. S odporem ho odhodil, když si všiml, že jej neustále svírá ruka vojáka, který ležel opodál. Vytrhl z opasku krátký meč a včas uhnul protivníkovi ráně. Překulil se na bok. Rychle sebral jiný štít.

Vrazil svůj meč do hrdla jednomu z barbarů. Toho okamžitě nahradil jiný. Olaf pocítil ránu na boku, která ho začala bolet až teď. Vrh se bezmyšlenkovitě na obra před sebou. Upadli. Barbar pustil svůj obouruční meč a uchopil seveřana za hrdlo. Překulili se a Olaf se dostal dospod. Viděl nad sebou zuřící Cimmeřanovu tvář. Jeho tlapy mu drtily krk. Každou chvíli se mohlo ozvat vysvobozující chrupnutí.

Olaf sekl po tváři protivníka. Meč se svezl po helmě s neškodným účinkem. Z posledních sil vrazil protivníkovi hranu štítu do boku a znovu se ho pokusil seknout do obličeje. Così mu stříklo do tváře. Barbar se pomalu svalil stranou a jeho tlapy přestaly svírat seveřanovo hrdlo. Olaf pocítil nesmírnou úlevu.

Vstal a co nejrychleji se rozeběhl pryč. Odhodil i štít. Už ho k ničemu nepotřeboval. Z oblohy se znovu spustil sníh.

Ostrý vítr mu šlehal do tváří. Za ním se ozýval ryk bitvy, která pomalu dohasínala.

Nohy se mu do sněhu bořily stále hlouběji a hlouběji. Znovu se zastavil, aby nabral dech. Chtělo se mu spát, ale věděl, že kdyby se podal spánku, prohrál by. Prohrál by život. Cítil, že k vesnici mu už moc nezbývá. Rána na boku ho začala znovu bolet. Krev mu stékala po kožesině. Drátěnou košili už dávno pohltil sníh za jeho zády.

Ve větru bouchaly dveře zavěšené na několika kožených řemíncích o stěnu srubu. Vánice už zavála stopy vedoucí do polorozpadlého stavení. propadlou střechou padal sníh na tak již notně zasněžený vnitřek.

V jednom z rohů vítr točící se okolo stěn nafoukával sníh na hromadu, která vystupovala z podlahy. Koukala z ní jen kožená helma a z pod ní slámově žluté vlasy.

Z dálky se ozvalo vlčí vytí.
(c) Zbraně Avalonu 199